

Doetjes

Column: Voor de klas

Columns - 7 juni 2018 - Auteur: Iduna Paalman

Het is sportdag en het is warm. Leerlingen zeggen dingen als: "Nog één horde en ik vrees ik dat ik niet meer op zal kunnen staan," en: "Ik hoef in de komende zestig jaar nooit meer te trefballen." Mijn collega van biologie heeft een infuus met water onder zijn sportshirt geïnstalleerd, ik heb me al zeventien keer ingesmeerd met factor vijftig.

Een gymdocent roept naast de gebruikelijke rondewissels plagerig door zijn megafoon: "Lieve leerlingen. Over een half uur begint op veld 3 de grote voetbalmatch tussen de docenten en de leerlingen. Ik krijg het idee dat de leerlingen zich terugtrekken. Ik krijg het idee dat ze zich niet staande houden in de hitte. Wat valt me dat on-ge-lofelijk tegen. Wat een doetjes. Wil je zien hoe ze afgaan? Over een half uur, jongens, veld 3."

Ik heb zelf vriendelijk bedankt voor deelname aan de voetbalwedstrijd. Hoewel een paar leerlingen zich al verheugden op mijn rood aangelopen hoofd, heb ik ze moeten teleurstellen. Sporten en ik zijn *an sich* al geen zielsverwanten, maar voetballen haalt echt de meest oriëntatieloze, motorisch onbekwame buffel in mij naar boven.

"Ik moedig aan", zei ik tegen de leerlingen, "gillen kan ik namelijk heel goed."

Zeer tevreden sta ik dus een half uur later aan de zijlijn. Mijn collega's hebben lieve hesjes aan en zijn net vol goede moed aan de wedstrijd begonnen. Maar na tien minuten is er al een heleboel drukte geweest bij hun doel. "Dit gaat niet goed," zeg ik tegen de kunstdocente die naast me staat. "Wat is er aan de hand?" Al snel maken de leerlingen 1 - 0, een gejuich stijgt op uit het leerlingenvak van de tribune.

"Helemaal niet goed", zegt de kunstdocente.

Als het even later 2 - 0 is kijk ik eens goed naar de gezichten van mijn collega's. Ze zien er verward uit, ze lijken zelfs een beetje bleek. Over hun voorhoofden trekken diepe nadenkrimpels. Een collega van filosofie komt naar me toe. "Ik trek dit niet, ik wil wisselen, nu."

Ik zie zijn hulpeloze ogen, negeer de buffel die in mijn benen staat te trappelen,

lach energiek en neem me voor deze hele tribune eens even te laten zien wat voetballen is. Ik geef de filosofiecollega een high five en wil net het veld oprennen, maar hij fluistert me nog iets toe. "Ze hebben een tactiek", zegt hij hijgend. "Ze ontregelen de boel."

Al bij de eerste ingooi merk ik het. De leerlingen prevelen dingen. Eentje komt er naar me toe gerend en sist: "Wist je dat Charlotte Buff, die model stond voor Lotte in 'Die Leiden des jungen Werthers', zelf ook drie romans heeft geschreven, die nooit gepubliceerd zijn?"

Naast mij hoor ik een andere leerling mompelen tegen de wiskundeleraar, die net een goede paas wil maken. "Meneer, meneer. Los eens op: $4 + 3x = 6x - 2$." "Het verschil tussen micro- en macroniveau?" Een meisje kijkt mijn collega scheikunde uitdagend aan en neemt dan snel de bal uit zijn voeten weg. Even later sist weer een andere leerling tijdens het voorbijrennen: "*Aus bei mit seit von zu*, denk goed na, welke mist er???"

Ineens begin ik de hitte te voelen. De zon brandt door mijn schouders, ik kan alleen maar denken aan Goethe en aan Charlotte Buff en al haar romans, en aan warmte en naamvallen en douchen en een glas koud bier. Bij 5 - 0 stoppen we ermee. Hijgend vallen we in het gras. Alles draait. "Wat valt me dit on-ge-lofelijk tegen", roept een leerling door de megafoon. "Doetjes."

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/26303/doetjes>